

Novodrevná hudba (3)

Aj ty si umelec!

Aj keď každý sa inak prejavuje a nie každý má rovnaké hudobné nadanie, tak, ako každý drozd prirodzene spieva, tak aj každý človek prirodzene spieva. A ak nespieva, znamená to, že nemá slobodnú, prirodzenú dušu. Spev je dych, ozvučený dych. Je to jednoducho duchovno-duševno telesná potreba. Ktorá prináša šťastie, radosť, uvoľnenie napätia, uvoľnenie smútku, duševné očistenie, spojenie so zdrojom živý, naplnenie a oživenie živodráh (nervov) až stav osvietenia - duchovného naplnenia.

Keď dáme deťom v škôlkach prísťaly – koncovky, úplne prirodzene, radostne na ne hrajú a tancujú samé od seba, bez výzvy. V hudbe sa stávame citoví, voľní, tancujeme, dívime sa, zatajujeme dych pri čarokrásnych hudobných obrazoch, tľieskame ako malé deti, alebo v očarení svietime dúhovým duchom. Nero-

zumkárčime – že toto mal zahrať takto a nie takto. ... Akonáhle by sme začali rozúmkárčiť, vzdávame sa plodov umenia – živý.

Stalo sa neraz, že vedomeckým spôsobom sa učili hrať ľudia, ktorých neprijali na ľudovú školu umenia, lebo vraj nemajú hudobný sluch. Po dvoch mesiacoch hry na fujaru začali aj spievať a to nie falošne. Ich rodina neverila vlastným ušiam. Hra na koncovku je snáď najlepšia na ozvučenie dychu ľudí údajne „bez talentu“. Ani slávik nemá talent a napriek tomu krásne spieva. Takto sa osmelili v posledných rokoch stovky, možno už tisíce ľudí s koncovkami a očarili seba i okolie.

Prvdaže, nie každý cíti cestu naplňania ducha vo vedomeckej hudbe. A ani by to nebolo prirodzené, keby každý chcel „vystupovať“, či „robiť obrad“ pre spoločnosť. Dnes to ešte ľudia málo rozoznávajú, ale hra na obyčajnú bezdierovú prísťalu môže hovoriť nielen o stave

duše, ale aj o mimoriadnych schopnostiach, a „virtuozite“ umelca – neumelca. Tu sa umenie stáva neumením – už to nie je otázka umu – umelosti, ale prídodzenosti a nadprírodzenosti zároveň. Je to div v zmysle čaro, aj div v zmysle svätosť.

Takto v novodrevnej hudbe môžeme rozlišovať akýsi prírodný základ – každý má hudobnú dušu, lebo umenie hudby je súčasťou umenia živo* a životných potrieb a hlavne vyžitia nie určitého stavu, ale prirodzene každej bytosti. Potom môžeme rozlišovať novodrevnú hudbu zameranú na duchovnú cestu už viac, a teda vedomejšie. A potom, ak to naozaj má silu, môžeme vzhliadnuť kvety najvoňavejšie – hudbu vedomeckú, ktorá otvára brány duchovného vnímania a naplňa duše životnou šťavou. A tak, ako sa naplňa pod vodopádom obrí hrniec, alebo ako sa naplňa jazero čistou vodou odrážajúcou svetlo oblohy. **Slavic**